

hed kan udvides, uden at den overstrider sin Besjættelse. Dette forekommer mig at være saa klart, at det virkelig undrer mig, at ærede Medlemmer ikke endnu synes at have set det. — Svad den Bevillingsmyndighed angaar, som her er Tale om, da har den Del af Folkethinget, som jeg stadig har anset for den, hvortil jeg hørte, altid været innd at udstrække Bevillingsmyndigheden for Administrationen overfor bestaaende Love eller overfor de nye Love, der gives, og vi have kun, hvor vi troede, at det var absolut nødvendigt, fundet os i at give Administrationen en saadan Myndighed til at undtage Enkelte fra Lovens Bestemmelser. Derfor blev det ogsaa i 1857 gjort i Næringsloven. Men det har overhovedet overrasket mig, at ærede Medlemmer ikke kunne være enige med mig i den Anskuelse, at saasnart Overgangs-tiden er forbi — og fra 1857 er der dog gaaet ikke saa Nav, der er gaaet mellem 15 og 16 Aar — hvori denne Bevillingsmyndighed har været anvendt, forsaavidt det har været fundet nødvendigt at anvende den, og naar det nu viser sig, hvad den ærede Indenrigsminister endnu i dette Stieblik har sagt mig, at det hidtil kun har været i albeles enkelte Tilfælde, at denne Bevillingsmyndighed er bleven benyttet, saa maa man sige sig selv for Principets Skyld: Lader os blive frie for denne Bevillingsmyndighed ogsaa i dette Forhold, ligesom vi have været enige om i mange andre Forhold ikke at ynde den. — Og man kan jo sige sig selv, hvorfor man ikke kan ynde en saadan Bemyndigelse. Hvorfor skulle vi saa ikke ogsaa i dette Tilfælde blive frie for den? Jeg kan ikke forstaa det, men man synes at tilfidesætte de Principer, som vi ellers søge at gjøre gjældende ved alle andre Leiligheder; den synes man ikke at ville anerkende i dette Forhold. — Jeg skal endnu dog opholde mig noget ved Spørgsmaalet om Krammarkeberne. Ophavelsen af disse Markeder anser jeg for at være gavnlig for alle Bedkommetende, navnlig det, vi forstaa ved Krammarkeber; thi det er selvfølgeligt, at hvor Byerne have særlige Markeder, hvor deres egne Næringsdrivende staa frem, og forhandle deres Vare, det være sig af hvilken Slags det vil, forstaa vi ikke derved Krammarkeber. Enhver By kan have sine Markeder for sig, eet eller to om Aaret, hvor dens egne Handlende og Haaudværkere stille deres Vare op og modtage Landboerne med, naar de komme til Byen; men ved Krammarkeber forstaa vi, at Enhver fra andre Kjøbstæder og nu ogsaa fra Landet kan søge hen der med sine Vare. Det er min Overbevisning, støttet paa mange Aars Erfaring, at disse Krammarkeber gavne saa at sige slet Ingen, ikke den, der søge Markederne med deres Vare, ikke den, der købe Varen, af disse fremmede Folk paa Krammarkeberne, og ikke Byerne, naar vel at mærke Dands og Eignende kan afholdes ogsaa med deres Hjemmarkeber, hvor de selv kunne stille ud

og forhandle deres Vare. Tjenestefolk og Andre kunne da komme ind fra Landet og møde sig der ligesom nu, og det kan gaa lige godt, enten der kommer endel Folk fra Kjøbenhavn og fra andre Kjøbstæder eller ikke og stille deres Vare op paa Torvet; thi de fleste fra Landet komme ikke for Varnes Skyld, men for at se paa Veridere eller faae sig en Dands osv., og det kunne de ogsaa faae paa Hjemmarkeberne. Jeg siger derfor, at Krammarkeberne nu ikke ere til nogen Nytte for Noget. Naar man nu taler om, hvormange af Kjøbstædernes Erklæringer der ere gaaede ud paa, at de ville beholde disse Markeder, saa har jeg først gjort opmærksom paa, at de Herrer kunne faae at se, at der er anført, at de Grunde, hvorfor de i sin Tid oprettedes, ikke længere ere tilstede; men der siges, at Landboerne komme ind til Byen og forskjellige Folk faae da en Indtægt, hvortaf de mere sig, og derfor mene de, at man maa beholde dem, medens Andre sige: Vi ønske ikke at blive af med dem, saalænge de andre have dem, men kunne de blive ophævede over det Hele, ville vi gaa med. — Ulfstaa kun for disse Forskjelligheds Skyld vil man beholde dem, hvor man erklærer sig for at beholde dem. — Jeg kan derfor paa det Bestemteste udtale som min afgjorte Overbevisning, at det er rigtigt at lade Krammarkeberne, saaledes forstaaet, som jeg nu har anført, at vi forstaa dem, falde bort, og her er endda givet en rum Tid, i hvilken de endnu skulle bestaa. Det ærede Medlem for Sørs Amts 3die Valgkreds (Lauher) bemærkede, at der i Udvalget havde været et Flertal, som ønskede, at Krammarkeberne skulde vedligeholdes. Der er anført i Udvalgets Betænkning, at Flertallet har været af forskjellige Meninger om Krammarkebernes Ophør. Det var nemlig min Mening, at jeg var misforstået med, at Ophavelsen skulde udsættes til 1882, og jeg vilde foreslaa 1876 eller 1877; jeg mente, at der ikke var Grund til, at give en længere Tidsfrist. Deraf vil det ærede Medlem se, at han gjerne kunde have taget feil i, at der var et Flertal for Krammarkebernes Beholdelse; men forresten tog han ikke feil; thi der er Medlemmer af Flertallet, som naar der ikke ellers var Udsigt til at faae Loven nu, kunde være gaaede med med Genfyn til Krammarkebernes Bevarelse. Jeg mener imidlertid, at den Frist, der er givet, er for lang, og at det er Synd, at lade Krammarkeberne bestaa saa lange, men ogsaa af Genfyn, til at faae Loven har jeg ikke villet foreslaa nogen Forkortelse af Tidsfristen for deres Ophør. Der er sagt af enkelte af de Herrer, at det ikke vil være til Kjøbstædernes Fordel, om denne Lov bliver vedtagen; der er sagt, at det ikke vil være til deres Fordel, om afskillige af disse Bestemmelser blive vedtagne. Jeg vil sige de Herrer, der selvfølgelig have dannet sig en Mening, at det er deres Mening som de udtale, men paa den anden Side vil jeg sige, at de dog i mange andre Forhold ogsaa tag